

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ПЕТЛЕТО И БОБЕНОТО
ЗЪРНО
РУСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

chitanka.info

В кокошарника живееха едно петле и една кокошчица. Те бяха неразделни и навсякъде ходеха заедно да кълват зрънца, червейчета и буболечки. Петленцето беше много лакомо, затуй кокошчицата често му повтаряше:

— Не бързай, Петльо! Внимавай какво кълвеш, защото ще се задавиш!

Но петлето си знаеше своето.

Веднъж в хармана кокошчицата и петлето намериха и торба разпилени бобени зърна. Очите на петлето светнаха, щом ги съзря. То протегна шия, развика се: „Ко-ко-ко!“ — и клъвна най-голямото зърно. Тогава коравото бобено зърно заседна в гърлото му и петленцето се задави. Падна на гърба си, вдигна нагоре крачката си — нито шава, нито става.

Че като се уплаши оная ми ти кокошчица! Разпери криле и право при птичарката.

— Мила стопанке — извика кокошчицата, — голяма бе се случи!

— Каква беда? — попита птичарката.

— Нашето лакомо петленце се задави с бобено зърно. Кажете какво да го правя?

— На ти моя напръстник! — рече птичарката. — Иди в гората да го напълниш с водичка от горското кладенче. Щом налееш една глътка в гърлото на петленцето, то ще преглътне водичката и ще му мине.

Втурна се кокошчицата, прехвъркна през оградата, завтече се през поляната и навлезе в гората. Намери Мъхнатото кладенче и му се помоли:

— Мило кладенче, нашето лакомо петленце се задави с едно бобено зърно. Птичарката каза да му занеса една глътка водичка. Щом я наля в гърлото му, то ще оживее. Мога ли да си гребна един напръстник бистра водица от твоята?

— Не можеш — отвърна студеното кладенче.

— Защо? — учуди се кокошчицата.

— Защото съм цялото оковано в лед. Още през зимата съм замръзнало.

— Майчице — изкудкудяка кокошчицата, — какво да направя, за да помогна на петленцето?

— Какво ли — обади се един стар дъб, който беше разперил клони над кладенчето, — хвъркни към небето и кацни на най-горното

ми клонче. Изкудкудякай три пъти и когато ти се обади пролетното слънце, ти го помоли да разтопи леда на кладенчето.

Хвъркна кокошката пъргаво над гората, кацна върху най-горното клонче на дъба и се разкудкудяка:

— Кудкудяк! Кудкудяк! Кудкудяк!

Слънцето, което току-що се беше показало над върхарите, попита:

— Какво искаш, кокошчице?

— Мило слънчице — рече кокошката, — нашето лакомо петленце се задави с едно бобено зърно. Падна на гърба си като умряло. Нито шава, нито става. Птичарката ми даде напръстника си да му гребна водичка от горското кладенче, но кладенчето е замръзнало. Помогни ми, златно слънчице!

— Ще ти помогна! — отвърна слънцето и се вдигна още по-високо.

Надникна над дъба, напече тънката ледена коричка на кладенчето и я разтопи, додето кокошката слезе на земята.

— Благодаря, слънчице! Да си живо и бърливо, кладенче! — извика кокошчицата и нагребва бистра кладенчова водичка в напръстника.

Отнесе я в птичарника. А там петлето лежи. Нито шава, нито става. Кокошчицата внимателно наля в отворената му човка водичката и петленцето, щом я усети, преглътна бобеното зърно, скочи на крака, проточи шия, запляска с криле и се провикна:

— Кукуругууу!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.